

Пейо Яворов

Сизиф

По случай известното, настанало напоследък у нас народно вълнение.

Внимание, безгрижни! О, глупави деца,
барут с главня гореща без страх недейте рови!
Защо... гръм ще спуга изплашени сърца
и пламък ще ви лъхне, и дим ще ви изтриви...

Най-здравата верига Вулкан да изкове,
свържете великана и – пак го не дразнете:
повий ли той – разсърден – стомана-членове,
верига ще се наиде на нас по вратовете.

До кост засегна ножът и – ето страшен рев!
Народ от болка пшшка-не морски шум сте чули.
А страшни са устата на зиналия гнев –
тях планини олово не може ги затули...

Народ – Сизиф! И той осъден да страдай
в подземието мрачно на слепота духовна
и да търкаля камък – страдание без край –
огромен, тежък камък, по урвата световна.

И пот и кръв облива измъчено тело
и клетникът полека към върха приближава,
а там почивка сладка... Но камък – вечно зло
от адски сили тласкан, назад се провалява.

Тъй вечно продължава.
Жестоки богове,
днес малко ли титанът – наказан – в мъки тъне?
Защо на пътя негов ви злобата зове
да стелете там още и кремъци, и тръне?

А може би да щете – отчаен – мъченик
под камъка падающ главата си да сложи –
премазан – да замлъкне? Че от всегдашен вик,
от стон, от грохот вечен сънят ви се тревожи?

Пазете се! И вижте... Не знаете ли страх?
Сизиф скала подига? – Къде ли ще помери?
И, ако той я метне, Олимп ще рухне в прах,

от тътен чак небето над нас ще затрепери...

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7196>]